

[Udenrigsministeren.]

vore ords vægt udadtil ved at falde for fristelsen til ubesindige handlinger. At bevare troværdigheden til dansk udenrigspolitik er en nødvendighed, hvis vores indflydelse skal styrkes.

Set på denne baggrund er det med oprigtig beklagelse, jeg har måttet tage til efterretning, at socialdemokratiet har insisteret på at benytte denne ekstra mødeuge til at presse det foreliggende spørgsmål frem til fornyet behandling. Jeg beklager det for det første, fordi en isoleret drøftelse af dette emne vil kunne bidrage til at give det helt forkerte indtryk, at der er mere, der skiller end samler os. Jeg beklager det endvidere, fordi det socialdemokratiske krav betegner et brud på den oprindelige aftale mellem partierne om, at den korte ekstraordinære møderække kun skulle benyttes til drøftelse af skattespørgsmål. Jeg beklager det endelig, fordi intet i udviklingen gør en debat netop i disse dage nødvendig.

Folketinget havde senest lejlighed til indgående at drøfte Vietnamspørgsmålet under den udenrigspolitiske debat i folketinget den 18. marts i år. Siden da har vi såvel i juni som nu for nylig i august haft indgående meningsudvekslinger i det udenrigspolitiske nævn. Hvad nyt er der sket, som skulle motivere, at en fornyet debat ikke kan vente, indtil folketinget træder sammen til sin næste ordinære samling?

Den ærede ordfører for forslagsstillerne forsøgte i går at slå fast, at der er tilgæet offentligheden sådanne oplysninger og indtrådt sådanne ændringer i situationen, at der nu foreligger et nyt grundlag for bedømmelsen. Den ærede ordfører refererede til to forhold. Det første var offentliggørelsen af de såkaldte Pentagonpapirer. På dette punkt er det regeringens opfattelse, og det er mit indtryk, at socialdemokratiet i og for sig ikke er uenigt heri, at offentliggørelsen af disse dokumenter ikke ændrer det grundlag, hvorpå den danske regering har baseret sin hidtidige politik. Forholdet er jo det — og det vil jeg slå fast — at rege-

ringen stedse har lagt vægt på parternes handlinger og ikke på deres begrundelser. Vi har konsekvent taget afstand fra enhver handling, som vi fandt kunne vanskeliggøre en forhandlingsløsning, uanset hvad der har været fremført til forsvar for den. Offentliggørelsen af Pentagonpapirerne, som i første række beskæftiger sig med spørgsmålet om, på hvilken måde USA har forsøgt at overbevise sin egen offentlighed og verdensoffentligheden om det berettigede i amerikanske skridt, betyder altså ingen ændring i vor holdning, og hertil kommer, at spørgsmålet om oprettelse af dansk diplomatisk forbindelse med Nordvietnam sagligt set ikke har noget som helst med de omtalte dokumenter at gøre.

For det andet nævnte ordføreren for forslagsstillerne meddelelsen om præsident Nixons forestående besøg i Peking, der, som det vil være bekendt, er aftalt at skulle finde sted inden maj måned 1972. Det tyder næsten på, at det ærede medlem har synske evner, når han fremfører præsident Nixons besøg. Sagen er, at socialdemokratiet anmodede om, at dette spørgsmål blev optaget på dagsordenen for denne uge allerede den 23. juni, altså på et tidspunkt, da Nixons planer ikke var kendt. Disse planer blev først meddelt den 15. juli. Hvis den ærede ordfører ikke er synsk, er forklaringen måske snarere den, at man har søgt efter en begrundelse for, at vi skulle drøfte sagen netop nu. Man stillede forslaget, og så fandt man senere hen begrundelsen.

Hvordan det nu end forholder sig, kan præsidentens besøg i Kina forhåbentlig betyde, at en afslutning på Vietnamkrigen er rykket nærmere. Jeg baserer denne vurdering på den betragtning, som jeg tror der vil være almindelig tilslutning til, at det kinesisk-amerikanske topmøde næppe ville være blevet aftalt, medmindre parterne ventede, at en forhandlingsløsning i Vietnam er en realistisk mulighed. Men hidtil har den nye udvikling ikke sat sig konkrete spor.

For fuldstændighedens skyld kunne man